

Volem pactar o volem marxar?

L'any 2013 s'haurà de revisar el sistema de finançament vigent. Cal constatar el gran avenç assolit el 2009, que resumeixo molt breument: en el primer any d'aplicació el nou model ha proporcionat 2.400 milions d'euros més que l'anterior; quan estigui a ple rendiment l'increment de recursos arribarà als 3.700 milions d'euros; el primer any ja ens hem situat 3,6 punts per sobre de la mitjana (un objectiu mai assolit fins ara) i arribarem al final a situar-nos entre 5 i 6 punts per sobre; els mecanismes d'anivellament estan més acotats que en el passat i són més transparents; i el resultat de tot plegat és que el dèficit fiscal català s'ha reduït significativament. Certament la profunda crisi econòmica i les òbvies necessitats financeres de la Generalitat contribueixen a dramatitzar un debat alimentat pels incompliments dels successius governs d'Espanya i per les frustrades expectatives en matèria d'inversió pública de l'Estat. No caldrà que aquest context és aprofitat pels sectors que volen demostrar que no hi ha altra sortida raonable al contenciós català que la independència. Però només des d'un sectarisme incurable es pot negar el remarcable avenç que ha suposat el nou finançament.

Abans que ningú no s'esveri vull deixar clar que no estic dient que el sistema vigent no pugui ni hagi de ser millorat. I tant que pot! Entre altres coses desenvolupant aspectes inèdits com el protagonisme de la Generalitat en la recaptació dels impostos o assegurant que les disfuncions del sistema de bestretes

no recaiguin sobre la Generalitat. En tot cas, l'obligada renegociació permet posar sobre la taula reivindicacions de millora, i per alguns se situa en la perspectiva d'una nebulosa transició nacional mentre que per d'altres és el camí més directe a la independència passant o no a través de l'estació del concert econòmic.

Pere Navarro ja ha fixat la posició del PSC, que també resumeixo molt: el futur Consorci Tributari ha d'estar presidit per la Generalitat i esdevenir l'única administració tributària a Catalunya, cal incrementar el percentatge del rendiment dels impostos suportats a Catalunya que han de quedar aquí, passar d'un model que anivella el 75% dels recursos que generem a un anivellament del 50% en deu anys, fer més senzills i transparents els mecanismes de solidaritat i eliminar a mitjà termini l'abisme entre el rendiment del sistema que proposem i el sistema de concert. És una proposta ambiciosa i factible que convé a Catalunya.

CiU i ERC, amb el suport més matisat d'ICV-EUiA, defensen un model directament inspirat en el concert econòmic. Pels socialistes,

Pels socialistes el concert econòmic no és la fórmula més adequada perquè no integra elements federals i solidaris

MIQUEL ICETA

GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTA

el concert econòmic no és la fórmula més adequada perquè no integra elements federals i solidaris que des de la nostra perspectiva entenem imprescindibles, a banda de resultar difícilment encaixable en un estat com l'espanyol. Se'm dirà, amb tota la raó, que el País Basc i Navarra gaudeixen

d'aquest règim foral, que, a més, els proporciona uns beneficis desorbitats en relació a les comunitats de règim comú. La distorsió generada per aquest fet hauria de ser entesa pels grans partits espanyols, que haurien de donar suport a la singularitat catalana que proposem els socialistes, la qual, repeteixo, és solidària i de matriu federal.

Dit tot això, els socialistes catalans estem disposats a negociar amb la resta de forces polítiques una posició comuna, conscients que la unitat Catalunya endins ens enforteix de cara a un necessari pacte amb els partits de la resta de l'Estat en el marc de les institucions espanyoles. Aquest doble pacte, Catalunya endins i Catalunya enfora, és imprescindible llevat que el que es vulgui sigui forçar una negociació abocada al fracàs. Des d'aquest punt de vista determina-

Estem disposats a negociar una solució ambiciosa, però amic Tresserras, per a un xoc de trens millor que cerqueu altres companyies

des actituds que observem a CiU i ERC, o les mateixes declaracions del president Mas quan diu que vol aclarir en tres setmanes una negociació que en l'anterior revisió del model emparada en l'Estatut va durar tres anys, no indiquen una voluntat real d'acord.

S'ha evocat la possibilitat d'utilitzar com a referència el text de l'Estatut aprovat pel Parlament el 2005. És possible perquè la vam votar molts grups, amb un acord amplíssim, però caldria pensar-s'hi molt, precisament perquè ja sabem, i Artur Mas millor que ningú, que lluny que va quedar el resultat del plantejament inicial. ¿Tenim dret com a responsables polítics a aixecar expectatives que semblen d'antuvi condemnades al fracàs? També caldria reflexionar si el fet d'haver situat pràcticament de manera simultània la reivindicació d'un sistema de concert econòmic amb l'assoliment d'un estat propi era la millor manera d'iniciar una negociació ja prou difícil. ¿Com obtindrem més diners si ja avancem que el que volem de debò és marxar?

En definitiva, es tracta de fer una proposta de màxima ambició però també de màxima unitat a Catalunya, conscients que després caldrà negociar-la i acordar-la a Madrid sense acceptar els plantejaments dels que, legítimament i sincera, només cerquen el fracàs de la negociació per tal de fer avançar l'agenda independentista. Dit d'una altra manera, amic Tresserras, per a un xoc de trens millor que cerqueu altres companyies, mentre que per cercar solucions ambicioses sempre podeu comptar amb nosaltres.